

نقد منصفانه عملکرد تیم ملی ربطی به ملیت ندارد

سرمربی خارجی هم بود باید پاسخ می داد

محمد قراکزیلو

عکس: خیرنگار

در تقابل بین منتقدان تیم و گروهی که سعی دارند از نتایج و آنچه تیم ما در جام جهانی رقم زد دفاع کنند، دوباره تقابلی بین مربیان داخلی و خارجی اتفاق افتاده است. در عین حال مدافعان نتایج تیم ملی و دستاوردهایش - همین نیاختن در سه مسابقه و سه گل مردود شده و مسائلی از این دست - معتقدند اگر یک مربی خارجی در رأس کادر فنی تیم ملی بود انتقاهایی که حالا نسبت به عملکرد تیم ما مطرح می شد صورت نمی گرفت.

اما واقعیت چیز دیگری است و ربطی به ملیت سرمربی تیم ملی و کادرش ندارد. نتایج تیم ملی در این تورنمنت بد نبود اما برای صعود از مرحله گروهی جام جهانی ۴۸ تیمی کفایت نمی کرد. در عین حال از نظر کیفیت نیز چیز جدیدی برای ارائه نداشتیم ضمن اینکه بازیکنان جدید و جوانی هم در تیم ملی ظهور نکردند که حداقل دل مان نسوزد. با در نظر گرفتن این موارد مهم باید کادرفنی تیم ملی را نقد کرد و از آنها به خاطر پرسش هایی که امروز کارشناسان فوتبال، رسانه ها و هواداران مطرح می کنند خواستار پاسخگویی شد. این مهم البته ربطی به ملیت سرمربی تیم ملی هم ندارد و چنانچه سرمربی خارجی در رأس کادر فنی تیم ملی بود نیز باید چنین نتهادهایی صورت می گرفت و از

مسئول فنی تیم خواستار پاسخگویی می شدیم. البته شاید گروهی که به آن اشاره کردیم ماجراهای مربوط به دوران حضور کارلوس کی روش در سه جام جهانی گذشته را مثال بیاورند که حتی وقتی می باختیم بسیاری به به و چه چه می کردند اما در برخی ادوار جام جهانی هم شرایط و نتایج فرق می کرد هم اینکه نقد و انتقاد هم بود.

که شاید تنها دستاوردها از آن دستاوردی داشت نه خوب نتیجه گرفت. او برای آن تورنمنت یک تیم مسن را به برزیل برد و با بازی های دفاعی دنبال گرفتن حداقل امتیاز بود. در عین حال در آن تورنمنت یک بازی شجاعانه مقابل آرژانتین داشتیم که شاید تنها دستاوردها از آن مسابقات باشد. در جام جهانی ۲۰۱۸ که در دشوارترین گروه ادوار حضورمان بود در این تورنمنت قرار گرفتیم نتیجه (کسب چهار امتیاز) فوق العاده بود و با اینکه دوباره با فوتبال دفاع - ضدحمله نمایش هایمان دلچسب نبود اما باز هم نمایش هایی همراه با شجاعت مقابل هر سه تیم قدرتمند گروه ارائه دادیم و البته که شانس کسب امتیاز مقابل اسپانیا و بخت پیروزی مقابل پرتغال را داشتیم.

در جام جهانی ۲۰۲۲ هم شرایط مان قیل و حین تورنمنت تا حدی شبیه ۲۰۲۴ بود و در آن تورنمنت هم دستاورد فنی نداشتیم و یک شکست سنگین مقابل انگلیس و یک باخت ناامیدکننده مقابل آمریکا داشتیم اما هم کیفیت فوتبال مان مقابل ولز جالب توجه

عکس: فدراسیون فوتبال

مهربانانه ترین انتقادها در رسانه های داخلی

درخواست استعفا بی رحمانه نیست

مربیان تمام تیم هایی که از جام جهانی کنار رفتند در حال عذرخواهی و استعفا هستند اما انگار تیم ملی ایران به مرحله حذفی صعود کرده و ما خیر نداریم. دپوستای از سه گل مردود اعلام شده توسط کمک داور ویدیویی به عنوان دستاورد یاد می کنند یا اینکه نیاختیم را بزرگترین دستاورد تیم ملی ایران در ادوار جام جهانی می دانند اما باور کنید هیچ کدام از اینها نه موفقیت محسوب می شود نه دستاورد.

رکوردها و آمار در فوتبال دلپذیر و جذابند اما فقط برای رسانه ها و ثبت در تاریخ اما هیچ وقت به درد فوتبال و تیم ملی نخورده است. نحوه مواجهه بزرگترین بازیکنان و مربیان دنیای فوتبال با آمارها و رکوردها هم می تواند یک درس بزرگ باشد. اگر جست جویی ساده درباره این مهم داشته باشید کمتر نقل قولی از مربی یا بازیکنان برجسته و بزرگ در باشگاه یا تیم ملی پیدا می کنید که از شنیدن خبر شکسته شدن یک رکورد توسط خودش بدست خوشحال و مشعوف شده باشد بلکه آنها موفقیت را در رسیدن به دستاوردهای فنی و رسیدن به مراتب بالاتر از نظر ورزشی و تیمی تعریف می کنند و رکوردهای شخصی یک امر جانبی است. در حالی که مارچلو پیلسا و هونگ میونگ یو سرمربیان تیم های ملی اروگوئه و کره جنوبی با بدترین و سختگیرانه ترین انتقادها مواجه می شوند و مربیان سختگیرانه تر باشند.

عکس: فدراسیون فوتبال

وقتی متر و معیار تعریف و تمجید صحیح نیست

آقای قلعه نویی نمایش مراکش و پاراگوئه را دیدی؟

عکس: Getty Images

حمیدرضا عجب

خیرنگار

فوتبال ایران از جام جهانی کنار رفت، اما اصل ماجرا حذف نبود. مساله این است که تیم ملی چه تصویری از خود به جا گذاشت. پیش از آنکه امیر قلعه نویی و کادرفنی مربیان در شرایط کژونی منتقد عملکرد تیم ملی در جام جهانی هستند. در واقع آنها با چشم باز مربیگری و کارشناسی کیفیت فوتبال، نتایج و دستاوردهای تیم ملی را می سنجند و اگر قرار باشد چشم بسته حامی هم کیش و هم صنف خود باشند از دایره انصاف و عدالت خارج خواهند شد کمابینکه شاید برخی شان هم از عملکرد تیم ایران در این تورنمنت دفاع کنند که باید حرف های آنان را هم شنید.

نیز با زمانه. جام جهانی امسال یک درس بزرگ داشت، اینکه دیگر فوتبال محافظه کارانه تحسین نمی شود. مراکش برابر هلند با جسارت بازی کرد، عقب نشست، از نام حرفی نترسید و برای پیروزی حمله کرد. پاداش این رویکرد نیز حذف یکی از نماینده های ایران از جام جهانی و کادرفنی مدعیان قهرمانی و صعود مراکش به یک مرحله بالاتر بود. پاراگوئه نیز برابر آلمان همین نسخه را اجرا کرد و نشان داد فاصله فوتبال جهان دیگر فقط با دفاع کردن پر نمی شود. نتایجی که این تیم ها مقابل نام های بزرگ فوتبال جهان گرفتند در واقع متر و معیار تعریف و تمجید را تغییر دادند و دیگر کسی برای یک تساوی مقابل تیم های بزرگ کف نمی زند؛ بلکه همه از تیم هایی حرف می زنند که برای بردن وارد زمین می شوند. جسورانه بازی می کنند و در نهایت مزد این هد فکداری را هم می گیرند. ژاپن نیز اگرچه برابر برزیل شکست خورد، اما نوع فوتبالش احترام برانگیز بود. این تیم در بازی با برزیل پرواوزه با اعتماد به نفس بازی کرد و اگر اسیر تجربه و کیفیت بالاتر حریف نمی شد، حتی شانس خلق یکی از بزرگ ترین شگفتی های جام را داشت. شکست ژاپن کم از یک برد بزرگ نبود، چون این تیم نشان داد برای بقا بازی نمی کند، بلکه برای پیروزی به میدان می رود. مشکل اصلی تیم ملی ایران در واقع همین نقطه است. فوتبال ایران هنوز از شکست می ترسد. در زمین بیشتر به دنبال اشتباه نکردن است تا خلق کردن موقعیت های گلزنی.

رقص کینه روی بوم جام جهانی

وقتی سیاست بر فوتبال سایه انداخت

عکس: فدراسیون فوتبال

از همراهی تیم محروم شدند؟ چرا ملی پوشان خسته پس از یک روز مجبور بودند بلافاصله به کمپ مرزی خود در مکزیک بازگردانده شوند؟ و چرا هیچ پاسخ شفافی درباره ضرورت این محدودیت های بی سابقه ارائه نشد؟

منظ تلخ ماجرا اینجاست که همین دولت، سال هاست خود را مدعی آزادی، برابری و جدایی مطلق ورزش از مصلحت های سیاسی معرفی می کند؛ اما در عمل، وقتی پای نام ایران به میان می آید، تمام این دکنترین ها رنگ می بازد. در این میان، ننگ بزرگ تر پشانی «فیفا» نشست؛ نهادهی که همواره شعار استقلال ورزش سرمی دهد، اما در برابر این شکنجه های لجستیک و فشارهای خردکننده بر نماینده فوتبال آسیا، سکوتی مصلحتی و منفعلانه پیشه کرد. اگر قوانین برای همه یکسان است، نباید تیمی به دلیل اختلافات سیاسی با محدودیت هایی روبه رو شود که بر ریکاوری و فرآیند آماده سازی اثر اش مستقیم بگذارد.

با وجود تمام این سنگ اندازی ها، تیم ملی ایران تصویری محترم، حماسی و بدون شکست از فوتبال خود ارائه داد. بازیکنان و کادر فنی، فارغ از حاشیه های تحمیلی بیرون ورزشگاه ها، با چنگ و دندان تمرکز خود را حفظ کردند. اظهارات وزیر امنیت داخلی آمریکا در واقع پرده از واقعیتی برداشت که نشان داد فشار بر تیم ملی ایران بخشی از رویکرد دوستانه دولت آمریکا بود. جام جهانی ۲۰۲۴ آزمونی برای پایبندی مربیان به اصول اخلاقی ورزش بود؛ آزمونی که رفتار مقامات آمریکایی نشان داد واشنگتن در آن با نمره مردودی کارنامه خود را سیاه کرده است.

روی خط جام جهانی

موریاسو شاید مدیر فنی

نیمکت ژاپن هم متحول می شود؟

اگرچه ژاپن به اهداف خود یعنی صعود به جمع هشت تیم برتری حتی قهرمانی جهان نرسید و با توجه به افزایش تعداد تیم های جام جهانی به ۴۸، در مرحله یک شانزدهم نهایی حذف شد، اما مسئولان و اعضای کمیته فنی فدراسیون فوتبال این کشور همچنان عملکرد موریاسو در هشت سال گذشته را مثبت ارزیابی می کنند. در دوره هدایت او، ژاپن برای نخستین بار در دیدارهای دوستانه موفق به شکست تیم هایی مانند برزیل و انگلیس شد و بسیاری از کارشناسان این نسل را قدرتمندترین تیم تاریخ فوتبال ژاپن می دانند. به همین دلیل، مدیران فدراسیون همچنان به ادامه همکاری با او تمایل دارند. موریاسو نیز پس از شکست مقابل برزیل درباره آینده خود گفت: «در حال حاضر هیچ تصمیمی درباره آینده ام گرفته نشده است. نمی دانم سرمربی بعدی چه کسی خواهد بود. اما پیش روی تیم ملی، جام ملت های آسیا در فوریه ۲۰۲۷ قرار دارد. درباره ماندن یا رفتن هنوز هیچ چیز مشخص نیست.»

طبق این گزارش، فدراسیون فوتبال ژاپن تا پیش از فینال جام جهانی، جلسه فوق العاده کمیته توسعه و کمیته فنی را برگزار خواهد کرد تا عملکرد تیم ملی را بررسی کند. سپس تسون یاسو میاموتو، رئیس فدراسیون، به همراه سایر مدیران ارشد درباره آینده نیمکت تیم ملی تصمیم نهایی را خواهند گرفت. در همین حال، برخی مدیران فدراسیون معتقدند حتی در صورت جدایی موریاسو، او می تواند به عنوان مدیر ارشد فنی و مسئول توسعه تیم های ملی در ساختار فدراسیون فعالیت کند. از سوی دیگر، خود موریاسو نیز علاقه دارد در آینده تجربه مربیگری در فوتبال اروپا را به دست آورد. به همین دلیل، گزینه سپردن هدایت تیم ملی به گو اویو نیز به طور جدی مطرح شده است. این سناریو شباهت زیادی به اتفاقات سال ۲۰۲۱ دارد؛ زمانی که موریاسو همزمان هدایت تیم ملی بزرگسالان و تیم امید ژاپن را برعهده داشت و با اجرای برنامه های موفق، روند انتقال نسل ها را مدیریت کرد.

با حذف ژاپن مقابل برزیل

امید آسیا به یک غیر آسیایی!

آسیا با ۹۶ نماینده، بیشترین سهمیه تاریخ خود را در جام جهانی ۲۰۲۴ از اختیار داشت و امید زیادی بود که فوتبال این قاره، روند رو به رشد سال های اخیر را در بزرگترین تورنمنت جهان به نمایش بگذارد. اما نتایج مطابق انتظار پیش نرفت. کره جنوبی، ایران، عربستان، قطر، عراق، اردن و ازبکستان همگی در مرحله گروهی حذف شدند و سپس ژاپن نیز که بسیاری آن را جدی ترین مدعی آسیا برای صعود به مراحل بالاتر می دانستند، با شکست ۳ بریک برابر برزیل از دور رقابت ها کنار رفت. مسامورایی ها با وجود نمایش قابل قبول برابر برزیل، در نهایت نتوانستند از سد این حریف قدرتمند عبور کنند و با حذف آنها، استرالیا به تنها نماینده باقیمانده آسیا در جام جهانی تبدیل شد. اکنون تیم ملی استرالیا تنها پرچمدار آسیا در جام جهانی است و مسئولیت حفظ اعتبار فوتبال این قاره پس از ناگامی سایر نمایندگان را بر دوش می کشد آن هم در حالی که واقعاً جزو قاره آسیا نیست اما زیرمجموعه ای افسی به حساب می آید. با این حال، مأموریت استرالیا بسیار دشوار خواهد بود، چراکه باید مقابل مصر قرار بگیرد؛ تیمی که با هدایت ستاره خود، محمد صلاح، عملکرد مثبتی در مرحله گروهی داشت و نشان داده یکی از تیم های آماده این دوره از مسابقات است. استرالیایی ها به خوبی می دانند شکست مقابل مصر تنها به معنای پایان مسیر خودشان نیست، بلکه به معنای حذف کامل تمام نمایندگان آسیا از جام جهانی ۲۰۲۴ خواهد بود.

ژاپنی ها کوتاه نمی آید

رؤیای قهرمانی جهان زنده است

با اینکه ژاپن دوباره در شرع مراحل حذفی از جام جهانی کنار رفت اما اعضای این تیم معتقدند باید رؤیای قهرمانی در جام جهانی را زنده نگه داشت. دوان کاپیتان این تیم گفته: «فکر می کنم نباید هدف قهرمانی را تغییر دهیم. ما بازیکنان باید همچنان این هدف را تکرار کنیم، چون با این کار مردم کشورمان همچنان از ما حمایت خواهند کرد. هواداران حمایت فوق العاده ای از ما داشتند و فقط می خواهیم از همه آنها تشکر کنم.»

موریاسو سرمربی ژاپنی ها هم گفت: «هدف ما قهرمانی جهان است و باور دارم اگر ژاپن این هدف را با شفافیت دنبال کند، روزی به آن خواهد رسید. من هم از این پس برای تحقق رؤیای قهرمانی جهان و موفقیت فوتبال ژاپن به تلاش خود ادامه خواهم داد.»

با وجود این داچی کامدا یکی از ستاره های تیم ملی ژاپن درباره هدف قهرمانی جهان گفت: «برای اینکه واقعاً به کشوری تبدیل شویم که بتواند برای قهرمانی جهان رقابت کند، باید کیفیت بازیکنان مان بیشتر شود، چون هنوز در بخش های زیادی کمبود داریم. ما بازیکنان باید فوتبال ژاپن را پیش از پیش توسعه دهیم و محبوب تر کنیم. احساس می کنم تا زمانی که فوتبال در ژاپن به اندازه ای مهم نشود که بتوان آن را ورزش اول کشور دانست، رسیدن به قهرمانی جهان ممکن نخواهد بود. از این پس هم تلاش می کنم ارزش فوتبال ژاپن را بالاتر ببریم تا روزی بتوانیم جام جهانی را فتح کنیم.»